

Tasta Kirke 40 år – Et tilbakeblikk

Av Marit Vik.

Jubileumsfest 03.11.2017

Det har vært en glede å lese det Inger Johanne Røyseland har fortalt om Tasta kirke i Menighetsbladet dette året. Nå skal jeg få lov til å komme med et tilbakeblikk.

I dag har vi fest – for å markere at Tasta kirke er 40 år. Kirken ble innviet første søndag i advent 1977 med høytidsgudstjeneste om formiddagen og fest om kvelden. Det var stor glede og takknemlighet. Vi følte at vi hadde nådd et mål og var på startstreken til en ny tid.

Alt var nytt, mye ukjent, og noe ikke helt ferdig. Jeg husker spesielt at innvielsesdagen var det problem med å betjene noe så moderne som en ny stor oppvaskmaskin på kjøkkenet. Vår 12 år gamle sønn måtte trå til som oppvasksjef den dagen.

Bakgrunnen

Da vi kom til Stavanger i 50-årene, var Stavanger geografisk en liten by, omgitt på alle kanter av Hetland kommune. Hetland hadde en felles kirke, som lå midt i byen, på Storhaug, og felles menighetsråd. En av prestene bodde på Tasta, i en slitt res.kap.-bolig, nær der sykehjemmet nå ligger. Tasta hadde en skole (gamle Tasta) pluss bedehus og ungdomshus like ved skolen. Dessuten var det bedehus i Kalhammaren. Bybussen hadde endestasjon ved Shell-stasjonen på Randabergveien. Men endringer var på gang.

I 1965 ble Stavanger og Hetland slått sammen til en kommune. Dermed var Hetland ikke lenger en selvstendig enhet. Tasta gikk over fra å tilhøre Bygde-Norge til å bli en bydel i Stavanger. Både på Tasta og i de andre nye byområdene var det sterke ønsker om å skape gode lokale bydeler. Egen menighet og kirke var viktige element i denne prosessen. Hinna hadde allerede fått fin stor kirke mens Hetland var egen kommune. Madla, Tjensvoll, Stokka, Hundvåg og Tasta stod i kø. Fellesrådet prioriterte. I den prosessen ble Tasta underveis både utelatt og omplassert. Men kom til slutt på plass i rekka, etter sterkt påtrykk og til og med krav om protokolltilførsel fra våre representanter i rådet, Olav Skarpås og Reidar Vik. Vår diakon, Anne Synnøves svigerfar, Edvard Eikill, avsluttet den saken i Fellesrådet med løfte om å påta seg oppgaven som formann i byggekomiteen for vår fremtidige kirke – og slik ble det. Men mye skjedde over mange år før vi kom så langt at kirken ble bygget.

Jeg vil spesielt nevne kirkeringsarbeidet. Det startet for 55 år siden. 10. april 1962 inviterte presten Sæbø til et møte hjemme hos seg, med det formål å få i gang kirkeringer for kvinner på Tasta. Jeg husker at jeg der talte varmt for kirkegrupper, der også menn kunne delta, men det var der ikke gehør for på den tid! Den første ringen ble startet med det samme. De følgende årene kom nye ringer til på løpende bånd – slik at vi på det meste hadde 11. Hver ring hadde egen leder og egne møter, vanligvis ca. en gang i måneden. Ringlederne utgjorde fellesstyre, med egen hovedleder og kasserer. Kirkeringenes formål var selvsagt å være med

å skaffe penger til kirke på Tasta. Men også – like viktig – å være gode fellesskap og byggesteiner for den nye Tasta menighet. Vi begynte straks med årlige kaffefester – som vokste til store basarer. Først i bedehuset ved Tasta skole, senere, når Tastaveden ungdomsskole var bygget, brukte vi gymsalen der. Vi hadde også i mange år kakeutlodninger vår og høst. Og kapitalen vokste – år for år! Kirkeringene var også strukturerte ressursgrupper, som lett kunne kalles sammen og bistå ved spesielle behov. I disse årene vokste det fram sterk samhørighet, og begynnende tilhørighet, til vår nye Tasta menighet.

Da Tasta i 1965 ble egen bydel i Stavanger, og Tastaveden ungdomsskole stod ferdig, begynte vi med egne gudstjenester. Det var tautrekking mellom ytre og indre Tasta om vi skulle holde til på bedehuset eller ungdomsskolen. Løsningen ble «begge deler» - annenhver gang. Bedehuset var bruksklart. Gymsalen på ungdomsskolen ble midlertidig innviet til gudstjenestebruk. Carlo Isaksen laget vakker flyttbar (men tung) Kristusfigur til altertavle. Kirkeringene og andre tok sin tørn. Vi ryddet stoler, midlertidig alter og altertavle inn og ut. Slik hadde vi det i flere år! Men vi så veldig fram til å få bygge egen kirke.

Men hvor skulle kirken ligge? Folk på Ytre Tasta ønsket nær relasjon til bygdas daværende sentrum: Skole og bedehus. Og det kom tilbud om gratis tomt hvis det kunne bli der. Beboerne lenger inne hadde en annen mening om egnet plassering. Igjen ble det et kompromiss, og Arne Hovda skal ha mye av æren for det. Så ble altså kirken liggende her, på et vakkert, høyt sted. Jeg må nevne at reguleringsplanen på den tid tilsa at Høgeveien skulle bli gjennomgående, og at der skulle bussen gå. Vi regnet med langt enklere adkomst til kirken vår enn slik det ble.

Menighetsbygging betinger at mennesker møtes, og at en har en møteplass. I 1967 ble Olav Skarpaas prest på Tasta. Familien startet med å bo i den gamle res.kap-boligen ved Randabergveien. Men de skaffet seg snart egen bolig på Øvre Tasta, planlagt slik at sokkeletasjen skulle kunne brukes til menighetsarbeid. Det ble vår nye menighets første menighetshus, der både kirkeringene, menighetsrådet og andre grupper var velkomne til å ha sine møter.

Tasta ble eget prestegjeld 1. januar 1974. Fram til da hadde vi felles menighetsråd med de andre områdene i gamle Hetland kommune som ennå ikke hadde fått status som egne prestegjeld. På slutten var det bare Hundvåg og Tasta igjen. Men da hadde vi i flere år hatt eget distriktsråd på Tasta – parallelt med - og på et vis underordnet – Hetland menighetsråd. Der tok vi oss av de saksområdene som var spesielt relatert til Tasta. I den tiden var Reidar med i Hetland menighetsråd – og jeg i distriktsrådet.

Kirken ble bygget i 1976-77. Trenden i Stavanger da var at nye kirker skulle være små og rimelige – ikke flere i Hinna-format. Vår kirke ble derfor planlagt, tegnet og bygget så beskjeden som vi vet den er. Men planen var at den forholdsvis raskt skulle utvides, og det ble tatt med på tegnebrettet allerede da. Det var også forutsetningen at menigheten selv skulle bidra til byggekostnadene etter en viss modell. Jeg mener at forventet egenkapital var

kr 600 000. Da kom det vel med at kirkeringene kunne bidra med kr 400 000 – etter 15 års arbeid. Videre ble det gjort en stor dugnadsinnsats som Tor Hebnes og Sigurd Sirevåg stod i spissen for. Det gjaldt spesielt utgraving av tomte. Dugnadsarbeidet ble verdsatt til kr 200 000. Slett ikke verst! Høsten 1977 stod kirka ferdig! Og ble vigslet og innviet av biskop Sigurd Lunde 1. søndag i advent – 27. november.

Og så var vi i gang! Ofte går det slik at når et mål er nådd, med stor innsats, går luften ut av ballongen og den videre innsatsviljen forsvinner. Slik gikk det ikke hos oss. Pågangsmotet fortsatte på topp, og ser ut til å ha fortsatt i 40 år. Det er vi takknemlige for!

Bemanning

Da vi tok kirken i bruk var Tord Aarskog prest. 1. januar 1978 begynte Greta Pettersen som kontorsjef, eller daglig leder, som betegnelsen ville ha vært nå. Innen kort tid fikk vi også menighetssekretær og barne- og ungdomsarbeider, i større og mindre stillingsbrøker. Det tok tid før vi fikk egen organist. Greta forteller at hun ofte strevde fælt for å få tak i noen som kunne spille til gudstjenestene våre. Vi var veldig glade da Magne Larsen ble vår første organist.

Aktiviteter

Mange aktiviteter på Tasta så fram til at vi skulle få egen kirke og gledet seg til å ta den i bruk. Vi hadde KFUM-speidere, tensing-kor, søndagsskole og andre grupperinger som nå fikk et felles «hjem». Tensing var aktivt med allerede ved innvielsen. Og speiderne har vært utrolig flinke til gi en hjelpende hånd når rommene må ommøbleres ved spesielle anledninger. Egentlig var det ei hel bygd som ventet og gledet seg. Tasta husmorlag hadde lenge gitt bibel til alle brudepar på Tasta og fortsatte med det inntil kirken overtok. Og deres gave til den nye kirken var et fint veggteppe.

Gudstjenesten

Fra starten av og gjennom alle år har søndagens gudstjeneste vært vårt felles samlingspunkt, som har første prioritet. Gudstjenestesamværene har blitt betydelig endret i løpet av disse 40 årene. Eller kanskje skal jeg gå enda lenger tilbake: Da vi kom til Stavanger, prøvde vi å ta våre barn med i Hetlandskirken. Vi plasserte oss diskre litt langt bak, godt utstyrt med billedbøker og kosedyr. Da opplevde vi at de fleste i den fåtallige menigheten av godt voksne lenger framme i kirken snudde seg som på kommando og sendte oss strenge blikk ved den minste lyd fra våre barn. Så det ble ikke mange besøk dit.... De første årene vi hadde egne gudstjenester, var det presten med sort kjole og pipekrage, pluss organist og klokker, som stod for hele opplegget. Etter hvert har vi fått nye tekstrekker, endret liturgi og mange frivillige medarbeidere også i gudstjenesten. Vi har søndagsskole for barna.

Konfirmantopplegg har gjennomgått store endringer. Fortidens bråkmakere ser vi lite til. Når konfirmantene er sammen med oss under gudstjenestene, opplever vi flotte ungdommer som signaliserer respekt og trivsel. De deltar også aktivt med tildelte oppgaver. Et flott nytt

begrep er «allesammengudstjeneste» som tar sikte på at vi alle er sammen og tolererer hverandres noe ulike oppfatning av hva en gudstjeneste har vært og skal være.

I tillegg til søndagens gudstjenester har vi veldig mye annet på gang i kirken vår – aktiviteter som har vokst fram litt etter litt. Menighetsbladets bakside og informasjon i vestibylen gir en god oversikt over status. Jeg nevnte at KFUM-arbeidet allerede var i full sving da vi tok kirken i bruk. Året etter startet speiderarbeidet for jenter- KFUK. Da Margun Pettersen var menighetssekretær, fikk hun i sving Knøttarbeidet. Og så har aktivitetene fortsatt å øke. Det har alltid vært viktig for oss at alle som ønsker det skal kunne være med i mindre grupper i tillegg til gudstjenestefellesskapet. Mange menigheter startet husfellesskap for cirka 30 år siden. Det gjorde vi også. Lenge hadde vi 5-6 slike grupper som møttes regelmessig i hjemmene til måltid, samtale og andakt. Planen var at husfellesskapene skulle formeres ved deling, men det fungerte dårlig. Fortsatt har vi noen grupper som betyr mye for deltakerne – der de fleste har vært med i mange år. De fortsetter sammen, selv om enkelte har flyttet langt vekk fra Tasta. Vår gruppe har vanligvis ett av årets møter i Lyngdal. Og heldigvis har noen dannet nye lignende grupper de senere år. Jeg håper det vil fortsette.

Formiddagstreff

Da kirken stod ferdig, varte det ikke lenge før det ble etablert månedlige formiddagstreff for godt voksne, «Vi over 60». Anna Karin Rosengren var drivkraften bak tiltaket. Dette har vært et viktig og stabilt innslag i kirkens virksomhet alle disse årene med god ledelse, godt program, godt fellesskap og god mat. I mange år har Greta og Dagmar tatt hovedansvaret i samarbeid med en solid komite. De senere år har vi også hatt strikkekafe de ukene det ikke er ordinært formiddagstreff med håndarbeid, mat og prat. Det er strikkekafeen som kjøper inn dåpsklutene fra Madagaskar. Kvinner der tjener litt på å brodere dem og dåpsbarna får beholde dem som minne fra den store dagen.

Mannsgruppe

Da kirkeringene ble startet, var det helt utenkelig med kirkegrupper også for menn. Fortsatt er det få menn som kommer på formiddagstreffene våre. Men heldigvis har vi også mannsgruppe i menigheten vår. Vi har inntrykk av at der trives mennene godt, og at de er glade for å yte bidrag til menighetens virke. Så bra!

Kirkekaffe

Kirkekaffen etter gudstjenestene setter vi stor pris på. Da får vi anledning til å hilse på hverandre og prate litt sammen. Slik var det ikke i starten. Før arbeidskirkenes tid var det vanlig at folk gikk dirkete hjem når gudstjenesten var slutt. Vi ville skape et nytt mønster. En periode inviterte vi da hele menigheten til kirkekaffe i hjemmene våre. Ved utgangen fra gudstjenesten delte vi ut invitasjoner med navn og adresse på hvor de var velkomne til kirkekaffe den dagen. Mange takket ja. Vi hadde noen fine søndagsopplevelser slik. Og så kunne vi gå over til fast kirkekaffe i kirken, slik vi nå nærmest tar som en selvfølge. Og med

mer festpreget kirkekaffe første søndag i advent som markering av vår kirkes «geburtsdag». En varm takk til alle de som i alle år har bakt alle kakene, kokt all kaffen, og gledet alle oss!

Kirkeskyssen

Planene om Høgeveien gjennomgående, slak helning på veien opp til kirken, bussrute og parkeringsplass ble det ikke noe av. Veien opp til kirken er ganske bratt og tung. Vi måtte ha kirkeskyss. Og det startet vi med straks. Knut Kjerstad og Reidar Vik var de første sjåførene. Flere har kommet til etter hvert. I begynnelsen ble det kjørt to biler hver søndag, og den ene var nedom Vardeneset. Greta laget eget kjøreoppsett. Systemet har virket i alle år, og virker fortsatt.

Jeg har nevnt en del at aktivitetene knyttet til kirken vår, men på langt nær alt som foregår. De fleste dagene er her flere ting på gang, ikke minst for barn og unge. Og mangt skjer også utenom kirken. Det ligger veldig mye arbeid bak alt dette! Hvem trekker i trådene, får ting til å skje og gjør jobben?

Vi har gjennom alle år opplevd å ha flott, effektiv stab. Folk som kommer til oss, finner seg til rette, blir værende, samarbeider godt, har evne til å rydde opp i uenigheter – og har mye godt humør. Det er en god atmosfære her, som nesten sitter i veggene!

I årenes løp har vi hatt mer enn ti menighetsråd. Mange av oss har nok vært med der en eller flere 4-års perioder. Menighetsrådet har stort ansvar, mye å gjøre og mange utfordringer. Vår takk til hver enkelt som er eller har vært med der – takk for villighet og innsats!

Videre har vi flere utvalg med spesielt ansvar på ulike områder. Trosopplæringsutvalget, med tilknytning til kirkens dåpsopplæring og menighetens omfattende barne- og ungdomsarbeid, er et så stort kapittel at jeg ikke kan gå nærmere inn på det her. Men jeg er veldig takknemlig for det som dyktige ansatte og mange frivillige har fått til så langt, og ønsker alt godt med hensyn til vilkår og vekst på dette området videre framover.

Best kjenner jeg Diakoniutvalget, tidligere kalt Diakonaten. Dette har fungert kontinuerlig, etter de til enhver tid gjeldende planer og regelverk. Ingjerd Harbo, som var leder før jeg ble med i dette arbeidet, kan fortelle at de blant annet gikk med dåpshilsen til hjem som hadde hatt barn til dåp og med blomsterhilsen til runde åremålsdager. Og de organiserte besøkstjeneste hos pasienter på det den gang nye sykehjemmet på Tasta. Dette har vi videreført. Etter hvert ble diakoniplaner og oppgaver både utvidet og mer definert. Men menigheten hadde fortsatt ingen diakon i staben. Vi i utvalget gjorde vårt beste på frivillig basis – og var veldig glad for at en utdannet diakon, Maggi Hatløy, var med oss som frivillig i flere år. Det gav oss større trygghet og faglig tyngde i arbeidet vårt. For noen år siden fikk vi egen diakon. Vi er veldig takknemlige for vår diakon Anne Synnøve og for vår dyktige utvalgsleder, Liv Eriksen. Mange oppgaver og tiltak utføres av diakon, diakoniutvalg og spesielle grupper. Men la oss minne hverandre om at diakoni er så absolutt en utfordring til hele menigheten.

Menighetenes alderssenter ble bygget omtrent samtidig med kirken vår. Der er Tasta menighet medeier. Senteret bestod i starten av både høyblokk, sykehjem, barnehage og noen leiligheter. Enhetene hadde egne styrever, og så var det et hovedstyre. Barnehagen og leilighetene er for lengst avviklet. Noen hver av oss har tatt vår tårn i de forskjellige styrene der. Men først og fremst har alderssenteret vært en diakonal utfordring for oss i Tasta menighet. Med frivillig hjelp i form av besøkstjeneste, hjelp med tilstøllinger, kirkeskyss og hyggekvelder. Det er mindre enn en uke til vårt diakoniutvalg igjen skal arrangere hyggekveld der.

Jeg må si litt mer om kirkeringsarbeidet. Da kirken vår var ferdig, hadde vi straks neste mål i sikte: en snarlig utvidelse. Og vi fortsatte med å sette penger på kapitalkontoen vår med tanke på det. Men tider og behov endres. Etter få år ble det tydelig at Vardeneset trengte egen kirke. To kirkeringer valgte da å arbeide spesielt for kirke på Vardeneset. Og i tillegg til den innarbeidede kirkeringsbasaren ble det nå også arrangert julemesse, der overskuddet i en 10-års periode ble delt mellom Tasta og Vardeneset. Da Vardeneset fikk sin kirke i år 2000, valgte kirkeringene å bidra med en betydelig del av vår oppsparte kapital. Dermed satt vi igjen med en redusert kapitalkonto, og utfordringer til videre innsats med tanke på en utvidelse av egen kirke. Kirkeringsarbeidet var så visst ikke blitt overflødig! Neste utfordring kom få år senere, det var familiebasaren. Den startet vi med i 2004, i samarbeid med andre aktiviteter i kirken. Og den er fortsatt liv laga. Vi hadde forrige basar for en ukes tid siden, og vi håper tradisjonen vil fortsette. Status er at kirkeringene har fått nye utfordringer i flere omganger. Og vår hovedleder, Lise-Jorunn Malde, og hennes store aktive team vil fortsatt ha mer enn nok å ta fatt i. Den opprinnelige basaren og julemessen har gått sammen til ett stort arrangement senhøstes, og familiebasaren går av stabelen i oktober. Virksomheten innebærer fellesskap og tilhørighet på mange nivå – og bidrar årlig med betydelige beløp til menigheten. Men antall kirkeringer og medlemmer er redusert etter 55 år. Så nå er utfordringen: Hvordan få til nye kirkegrupper, kanskje med andre arbeidsformer?

Det skjer utrolig mye frivillig arbeid i menigheten vår. Jeg har i alle år vært mektig imponert over villigheten, påliteligheten, trofastheten og utholdenheten. Det kan gjøres avtaler som skal effektueres om flere uker, og det som er avtalt, blir gjennomført - til rett tid! Mange har hatt frivillige arbeidsoppdrag med både ett og flere tiårs varighet. Årvisse arrangement kan ofte tilrettelegges med bare små justeringer fra tidligere år. For noen år siden, da vi ville sende julehilsen til våre frivillige og skulle sjekke antallet, kom vi langt forbi 150. Fantastisk! Vi har en stabil, trygg, åpen, inkluderende og løsningsorientert kirke og menighet.

Det er en glede å oppleve at presten holder opp dåpsbarna og presenterer dem for menigheten. Noe uventet var det da presten en julaften lånte ei lita jente som han løftet opp i armene sine foran menigheten og hun fant seg så godt til rette der at hun knapt ville tilbake til foreldrene sine. Tydelig et trygt sted å være! For mange år siden opplevde vi «den store barnedåpen» da en mor kom med sitt femte barn til dåpen. Da ingen av hennes tidligere barn var døpt, ble dette dåpsdag for alle fem, i tur og orden. Da turen kom til treåringen,

protesterte han høylydt og prøvde å stikke av. Den forrettende unge presten var rådløs. Men sognepresten, den gang Rolf Idsø, løste problemet slik: La han gå nå. Dette ordner vi etterpå. Og da gikk det veldig greit, i fred og fordragelighet.

Det hender at nyinnflyttede kommer til menigheten vår. Hvordan tar vi imot dem? Vi føler gjerne at der er vi ikke flinke nok. Men jeg har gang på gang fått høre fra de som selv har flyttet hit at de opplevde å bli tatt veldig godt imot i Tasta kirke. La oss glede oss over det. Og gjerne prøve å bli enda bedre. Se hverandre – ønske nye velkommen – være inkluderende!

Og helt til slutt: Jeg ser det slik – og har ofte sagt – at en oppgave er en gave. Jeg er takknemlig for de gavene jeg slik har fått i Tasta kirke gjennom alle disse årene. Jeg håper at flest mulig i kirken vår også i framtiden vil ta imot nye oppgaver – som gaver!

Alle gode ønsker for 40-års-jubilanten videre framover!

Marit Fjærtøft Vik